

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 315. szám

2019. szeptember-október

„Az igaz utat tud mutatni másnak is, a bűnösöket pedig tévelygésbe viszi saját útjuk.” (Péld 12:26)

A lelkipásztor válaszol

Kell-e, és ha igen, miért kell másokért is imádkozni?

Talán a legegyszerűbb és legpontosabb válasz erre a kérdésre ez: Igen, kell másokért imádkozni, mert ez Isten akarata.

Van, ami az értelmünket meghaladó titokzatos valóság. Hiszünk az Isten szavának, gyakoroljuk is a közbenjáró imádságot, de olyan területe ez az életünknek, amiről csak úgy beszélhetünk, mint amit itt és most „tükör által homályosan” láthatunk, korlátozottan érthetünk meg. Alázatosan imádkozunk, még ha nem is értjük teljesen pontosan az imádság világát..

Van, amit biztosan tudunk. Nem varázsolunk! Nem az imádságban hiszünk, hanem Istenben, akiről tudjuk, hogy ösztönöz az imádságra. Isten bátorít, hogy forduljunk hozzá, mielőtt nélküle cselekednénk. A Biblia gyakran buzdít, hogy imádkozzunk „minden vezetőért” 1Tim 2:2, „szolgálattevőkért” Fil 1:19, „a barátainkért” Jób 42:8, „minden emberért” Rm 10:1 és 1Tim 2:1, „a betegekért” Jak 5:14, „az ellenségeinkért” Jer 29:7 és Mt 5:44.

Valamint, biztosan tudjuk, hogy az imádkozó maga is Isten hatása alá kerül egy

adott élethelyzetben, amikor imádkozik. Nem csak azt várjuk, hogy Istennél történik valami változás az imádságaink miatt, vagy a világban valamilyen esemény esetleg helyzet változik, csoda történik, talán gyógyulás vagy szabadulás, hanem az imádkozó ember szíve minden viharával a problémán túl Isten hatásának teszi ki önmagát.

Tehát túl a Biblia ösztönzésén, másokért imádkozni természetes része is a hívő ember életének. Akár más van bajban, akár mások miatt szenvedünk, akármilyen helyzetben is érezzük képességeink korlátait, teljesen természetesen mondunk imádságot. Mintha erre lenne bennünk egy teremtett ösztön, és mintha a közbenjáró imádságainkkal kapcsolódnánk Krisztus emberként végzett közbenjáró munkájához.

Néhány gyönyörű példa a Bibliában a másokért mondott imádságra:

- Ábrahám könyörög a romlott Sodomáért, és Isten kész kegyelmet gyakorolni. (1Móz 18:16-33)
- Mózes az Istent haragra gerjesztő lázadás után esedezik a hűtlen népért azzal a készséggel, hogy meg is halna helyettük. (1Móz 32:30-35)
- Dániel egész népe nevében mondott bűnbánó imádságot. (Dániel 9:1-19)
- Jézus Krisztus az Atyához könyörög a tanítványok előmeneteléért. (Jn 17)

Példák a rosszindulatú ember Istenhez fordulásra:

- Mt 20:20-28 Előjogokat kért a Zebedeus fiainak anyja Jézusnál. Jézusnak ez alkalom volt arra, hogy reagáljon az anya helytelen kérésére és a tanítványok haragjára. Szavaival gyógyította a „rossz” kérést megfogalmazó szívet.

- Lk 9:51-56 A tanítványok tüzet szerettek volna kérni az égből egy falura, de Jézus rájuk pirított. Megtanította a tanítványokat csendben tűrni és tovább állni.

- 4Móz 22, 23 és 24 részei egy drámát írnak le. Bálák király fel akarja bérelni Bálám prófétát, hogy átkot mondjon Izraelre. Végül Bálám imádkozik is, de Isten hatására szívéből az átok helyett ez jön: „Látom őt de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból... „4Móz 24:11 Számunkra talán ez az egyik legszebb prófécia, ami Jézust juttatja eszünkbe.

Egy példa kedvéért most Dániel híres közbenjáró imádságát nézzük meg elemeiben (Dán 9:1-19):

- Az írásokat olvasva buzdult fel Dániel szíve

- Dániel nem megváltoztatni, hanem megvalósítani szerette volna Isten akaratát

- Dániel buzgón, szenvedélyesen azonosult Isten akaratával

- Önmegtagadás jellemezte az imádkozó Dánielt (böjtölt)

- Dániel azonosult a népével, bár őket bűnösnek tartotta

- Dániel hitvallásában erősen állva szemlélte az eseményeket

Bárcsak így tudna a szívünk minden másokkal szembeni keserűségében, panaszában, elégedetlenségében feloldódni Isten szent és szeretettel teljes lényében!

Katona Béla

Mindent vele, semmit nélküle!

Szeptember 14.-én került megrendezésre, a már hagyományosnak mondható „*Mindent Vele, semmit Nélküle, azaz ép lélekkel az ép*

testérré” női konferencia, amelynek helyszíne a Budafoki Baptista Imaház volt. Ezen az alkalmon többen részt vettünk a gyülekezetünkben. A rendezvényt megnyitó hölgy egy illusztrációval kezdte a köszöntést: aznap reggel, amikor a kávéját itta és lélekben készült, az ablakon kinézve megpillantott egy repülőgépet. Nagyon megfogta az a profizmus, ahogy a repülőgép szállt. Embereket visz egyik helyről a másikra, tudatosan jelt ad magáról az égen. Amikor egy sötétebb felhő elé ért, akkor a fények még szebbnek látszottak, és arra indította a Lélek a testvérnőt, hogy azon gondolkozzon el, hogy mi ugyanilyenek vagyunk. Tartunk valahonnan valahova, és nagyon nem mindegy, ki vezeti az életünket! Hogy átadjuk-e egy olyan szakszerű pilótának az irányítást, mint Isten, azért hogy célba érjünk. Ő vezessen minket, hogy az Ő fénye világítson. Ha sötét felhők vesznek minket körül, akkor se ijedjünk meg, mert Isten fénye világít. Alapige Mt 7:7 volt: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.”

A köszöntés után néhány éneket énekeltünk, amik a szokásainkról szóltak, majd a tanítások alatt is szokásaink kialakításairól volt szó. Felelősségünk van abban, hogy milyen szokásokat veszünk fel és adunk át. Jó vagy rossz szokásokat. A „Mindent vele, semmit nélküle” csoport, amely Budai Evódia kezdeményezésére indult, két fontos igére épül: Jn 15:5 és a Fil 4:13: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” Illetve „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

Evódia is előadásában a szokások kialakításáról beszélt; úgy a lelki, mint a testi szokásokról. Például a böjt, illetve vízivás fontosságát hangsúlyozta. Balla Annamária pszichológus testvérnő előadása is a szokásokra lett építve. A szokás egy ismétlődő tevékenység, amelyet a Biblia is

sok helyen említ. Például: „Történt pedig a hetedik napon, hogy hajnalhasadtával fölkeltek, és **az addigi szokás szerint** megkerülték a várost, de hétszer.” (Józs 6:15)

Nem az a kérdés, hogy vannak-e szokásaink, hanem, hogy milyen szokásaink vannak, és azok Istentől vannak-e. Isten tőlünk is kérhet olyat, amit nem értünk, de ő engedelmességet kér. Ha jó szokásokat akarunk kialakítani, lehet, hogy kell hozzá 2 év, így legyünk kitartóak is. Jézus a tanítványokkal 3 évig járt együtt, az ő szokásaikat 3 évig alakította.

Szokásaink kialakítása 3 szakaszra bontható:

1. *Függő vagyis támogató szakasz.* Amikor például a telefon csipog, és emlékeztet arra hogy innom kell egy pohár vizet. A telefon csipogása nélkül valószínűleg elfelejteném.
2. *Független szakasz.* Már tudok egyedül elegendő mennyiséget inni, nincs szükségem emlékeztetőre.
3. *Kölcsönösen együttműködő fázis.* Amikor már én támogatom a másikat egy jó szokáskialakításában. Ez már a mentori szolgálat.

A lelki szokások kihatnak az egészségre. Néhány ige, Jézus szokásaiból: „Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, **szokása szerint** bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni.” (Lk 4:16) Nekünk szokásunk menni imaházba? Csütörtökön? Vasárnap délelőtt vagy esetleg délután is? „Ezután eltávozott onnan, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment.” (Lk 22:39)

„Jézus onnan elindulva elment Júdea határába és Jordánon túlra; újra sokaság gyülekezett hozzá, ő pedig **szokása szerint** ismét tanította őket.” (Mk 10:1) A tanítás olyan, ha valamit megtanultál add tovább.

A Máté 6. részének első tizennyolc verse az adakozásról, imádkozásról és böjtölésről szól. Ezeket a jó szokásokat úgy kell kialakítani, hogy tartalmuk legyen, ne pedig

üres formaságok. Ezt csak proaktív módon lehet kialakítani és nem szabad, hogy csupán rólam szóljon. Önkénteskednünk is kell, hisz úgy lehet nagy szívet „növeszteni”, ha másokért jót teszünk. „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22:39)

Látnunk kell egészben az életünk: a kezdetet és a véget, mert Zsid 9:27 szerint egyszer meg kell állni Isten előtt. „És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.” Külsőnk megromlik, belsőnk azonban megerősödik.

Óvakodni kell attól, hogy az új szokást a régivel keverjük! Az új tömlő, új bor példázata, Máté 9. fejezetében pontosan erről szól. Imaéletünkben, bibliaolvasó gyakorlatunkba kell az új tömlő.

A délután folyamán 5 féle workshop közül lehetett választani; én az „Otthon praktikái” címűt választottam, ahol azon szokások kialakításában kaptunk ötletet, hogyan alakíthatjuk úgy a lakásunkat, hogy azzal megelégedettek legyünk. Jó szokásaink kialakítása legyen egészségünkre!

Bán Andrea

Országos Ifjúsági Nagytábor beszámoló

Mindig különleges élmény hasonló helyzetben lévő emberekkel találkozni. Akkor megnyugszik a lelkünk, hogy nem csak mi küzdünk egy-egy kérdéssel, problémával. Az országos ifjúsági táboroknak az egy nagy ereje, hogy több száz fiatal gyűl össze egy hétre.

Korábbi években az volt a gyakorlat, hogy páratlan évben három területi kistábor volt, amely egyházkerületek területe alapján osztotta fel az országot, illetve a páros években egyetlen országos tábor volt, ahova mindenholnán várták a fiatalokat. Ezekben a táborokban olykor akár 6-700 fiatal is részt vett. 2015 óta csak évi egy tábort szerveztünk az ifjúsági misszióval. Azonban

idén két tábor közül választhattak a fiatalok. Az egyik tábor Soltvadkerten „Jézus!” címmel, a másik Vépen „Itt vagyok!” címmel. Fiataljainkkal mi a Szombathely melletti vépi táborban vettünk részt.

Már a táborszervezés kezdete óta izgatottan vártam ezt a tábort, mert teljesen más vezetői struktúrát építettünk fel, és a korábbi szolgálataimtól eltérő feladatokat vállaltam. Feleségemmel Anitával, a lelkigondozói csapatban vettünk részt, így sok fiatalal beszélgethettünk és imádkozhattunk együtt. A tábor során sok fiatal találkozott Istennel. Gyönyörű látni, amikor emberek lelke és szíve változik, mert a Szentlélek munkálkodik bennük.

Nagyon hálás vagyok a táborért személyesen is, mert több istenélményem lehetett, amikor kifejezte szeretetét, kijelentette magát az igén keresztül. Korábbi gátlásaimat és akadályaimat sikerült letenni, melyek eddig frusztráltak a dicsőítés közben. Emellett pedig nagy élmény volt a közös imaséta és csapatépítő alkalom gyülekezetünk fiataljaival. Én szerintem nagyon jó volt az idei tábor. A következőkben néhány fiatal írja le élményeit:

Bálint Dániel: Számomra a tábor nagyon sokat jelentett. A táborban rendkívül jó tanításokon és más programokon vettem részt, mint például imasétán, dicsőítéseken, szemináriumon. Ezeknek hatására lelkileg megerősödtem. Az esti tanítások mind nagyon személyesen érintettek, és sokat épültem belőlük, ahogyan az egész tábor idején elhangzott igei tanításokból is.

Gábora Márk: Életem legjobb tábora volt. Festői tájon tölthettük el Vépen a MABIM országos táborát. Számomra Uzonyi Barnabás előadásai és a csapata által biztosított dicsőítő énekek nagyon szíven találtak. Komoly beszélgetéseken keresztül épültünk egymás által, és komoly döntések születtek Isten mellett.

Katona Csegő: Én úgy mentem el a táborba, hogy nem vártam azt, hogy jó lesz (sőt aznap nem is volt hozzá kedvem), és ehhez képest nagyon meglepődtem azon, hogy mennyire jók a programok, tanítások. Így utólag nagyon örülök annak, hogy elmentem a táborba mert különben nem kaptam volna üzeneteket, kimaradtam volna a jó beszélgetésekből.

Katona Ede: Kellemes meglepetés volt, nem számítottam arra hogy ennyi üzenetet kapok a táborban. Kedvenc részként a kiscsoportos beszélgetéseket emelném ki, ahol nagyszerű volt megtapasztalni, hogy egy csapat fiatal, hogy képes sokáig csak vitatkozni meglehetősen komoly témákról, majd végül Istennél megtalálni a közös nevezőt.

Katona Réka: Számomra nehezen indult a tábor, másra számítottam, viszont az idő múlásával egyre jobban meg tudtam érkezőni, és megértettem pár igen fontos dolgot az életemre nézve, amikben változnom kell. Nagyon sokat épültem a tanítások, beszélgetések és dicsőítések által olyan dolgokban, amikkel sokáig küzdöttem.

Lázár Anna: Pár hete még nem gondoltam volna, hogy részt vehetek ebben a táborban, de utólag nagyon hálás vagyok érte, hogy ott lehettem. Minden esti tanítás után úgy éreztem, hogy Istentől kaptam valami üzentet, rávilágított az életemben olyan dolgokra, amikért többet kell imádkoznom. Nagy élmény volt számomra az imaséta, amin az ifivel közösen vettünk részt és épülhettünk egymás által.

Győri Kolos

„Légy nagylelkű, és megértő! Senki se jöjjön úgy hozzád, hogy ne érezné magát jobban és boldogabban, amikor távozik. Légy Isten jóságának élő kifejeződése. Legyen kedvesség arcodon, szemedben, mosolyodban, és meleg kézfogásodban!”

Teréz anya

Gyermekre várva

A várandósságom alatt érzelmek sokasága váltakozott bennem. Volt öröm, izgatottság, de félelem és aggodalom is.

Az első hetek rosszuléteit leszámítva teljesen problémamentesen indult a terhességem. Aztán sikerült a terhességtől független, két komolyabb betegséget is elkapnom, melyek hosszú időre ágyba kényszerítettek és aggodalommal töltötték el a szívem. Félttem, hogy az én egészségi állapotom esetleg rossz hatással lesz a kislányomra is. De hála van a szívemben, amiért a Jóisten nem feledkezett meg rólunk és vigyázott mindkettőnkre. Azért is hálás vagyok, hogy az egészségügyben dolgozó testvérnők nagyon sokat segítettek, és imádkoztak is értünk, a baba-mama kör és a többi gyülekezeti tag mellett.

A szülés sem indult teljesen problémamentesen, de ekkor is végig éreztem a közösség imatámogatását.

A kisbabánkkal töltött idő azonban sokkal könnyebbnek bizonyult eddig, mint amire korábban számítottam; egy-két apró nehézséget leszámítva nagyon gördülékenyen és boldogan telnek a napjaink.

Azt is nagy ajándéknak éltük meg, hogy Samu munkája lehetővé tette a nyári szünetben, hogy viszonylag sokat legyen itthon velünk, és hogy a családom is ilyen közel lakik hozzánk és mindig számíthatok rájuk, ha kérdésem van, vagy segítségre van szükségem.

Örömmel tölt el, hogy nemcsak a terhesség és a szülés alatt számíthattam a baba-mama kör tagjaira. A többi kismamával azóta is szoros a kapcsolatunk és együtt élvezzük a babázás örömeit, valamint van kivel megvitatnunk a bennünk felmerülő kételyeket.

Taligás Tímea

Érdemes-e imaházba vinni a kisgyerekeket, ha úgysem értik a prédikációt?

Azt gondolom, senki nem lepődik meg a válaszon, hogy IGEN. Az a határozott meggyőződése, - és szerintem a legtöbb kisgyerekes édesanyáé is - hogy nem lehet túl korán az Úr házába vinni a gyermekeinket. Ideális esetben már az édesanyja hasában töltött 9 hónap alatt is magába szívja a gyülekezeti léghőz. "Hallja" az énekeket, érzi az édesanyja lelkét betöltő megnyugvást, lecsendesedést, amit egy imaalkalom, dicsőítés, prédikáció vált ki. Hiszem, hogy nemcsak emberi okoskodás, hogy már a kisbabáknak is a gyülekezetben a helyük, hanem Bibliai iránymutatás. Akkor is, ha látszólag értelmetlennek tűnik a dolog. Hiszen mit fog fel egy alig néhány hónapos, vagy egy óvodáskorú gyerek a gyülekezeti alkalmakból, a tanításból?

Az Úr Jézus várja a gyermekeket is, amikor a gyülekezetben tanítja a tanítványait: „Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.” (Jn 19:14)

1. A szülőknek akkor is szükségük van a lelki közösségre, ha épp kisgyermekeket nevelnek

Isten nem véletlenül helyezett minket éppen abba a gyülekezetbe, amelyikbe tartozunk. Azt akarja, hogy épüljünk, lelkileg megerősítést, vigasztalást találjunk harcainkban, eledelt nyerjünk az igéből, és hogy formálhasson minket a testvéreink által is. Ezért szükségünk van a közösségre, nem lehetünk „Rambó” keresztények. Akkor is így van ez, amikor gyermekeink vannak - sőt, olyankor talán még inkább, hiszen több nehézséggel kell szembenéznünk. „Azután fölolvasta Józsué a törvény minden igéjét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a törvénykönyvben. Mindabból, amit Mózes megparancsolt, egyetlen szó sem volt, amit

ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete előtt, meg az asszonyok, gyermekek és jövevények előtt, akik köztük éltek.” (Józs 8,34-35)

2. Fontos, hogy szülőként milyen példát mutatunk

Azt hiszem, hogy egy szülő soha nem tehet „eleget” azért, hogy a gyermeke megtérjen. „Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!” (5Móz 6:6-7) Természetesen gyermekeink megtérése nem a mi érdemünk, hanem kegyelem, ugyanakkor Isten elvárja tőlünk azt, hogy jó példát mutassunk nekik, és az ígére tanítsuk őket. Biztosítanunk kell számukra, hogy lelki énekeket, bizonyágtételeket, igehirdetést halljanak, ezekkel legyenek körbevéve. Ez természetesen nem korlátozódhat csak a gyülekezetre, de ennek a tanulási folyamatnak, Isten ígétével való ismerkedésnek a része a vasárnapi istentisztelet. A gyermek számára az egyik legnagyobb bizonyágtétel a szülő részéről, ha komolyan veszi a gyülekezetét. Példa erejű, ha azt látja, hogy a szülőnek az a legfontosabb, hogy Isten közelében legyen, ott, ahol imádjuk Istent, ahol tanulunk az Úrtól, és ahol gyakoroljuk a szolgálatainkat. A lelki ajándékok gyakorlását is leginkább úgy ismerhetik meg a gyermekek, ha részt vesznek az alkalmakon. Erre máshol nincs is nagyon lehetőségük.

3. Az istentisztelet azt a tudatot erősíti a gyerekekben, hogy egy közösség részei, nem pedig zavaró tényezők, akiket lepasszolnak.

A gyereknek fontos, hol a helye az asztalnál, hol vannak a plüssmacik az ágyában. A biztonságérzetének feltétele a világ rendje. Ezért van szükség a liturgikus térre is, egy kitüntetett helyre, ahol érzi, hogy megnyílik a lehetőség az Istennel való találkozásra is.

4. Nem mindegy, kik lesznek a barátok És végül egy utolsó szempontot emelnék ki, hogy miért fontos, hogy a gyülekezetbe

szoktassuk már az egészen kicsi gyerekeinket: tinédzser korban a legmeghatározóbb hatással a kortárs csoportok lesznek számukra. Éppen ezért nagyon nem mindegy, hogy honnan és milyen közegből származnak a barátok. Ha valaki egészen kisgyerek korától kezdve barátokra talál a gyülekezetben, együtt táborozik, nyaral vele egykorúakkal, és a szülők is támogatják abban, hogy még ezen felül is összejárjanak játszani (születésnapizsúrok, kirándulások, közös sportolás), akkor jó eséllyel a gyülekezetből lesznek majd a meghatározó kapcsolataik is. Így kisebb a valószínűsége, hogy nem hívó barátok leszek rá nagyobb hatással.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22:6)

Taligásné Rákosi Márta

Boldog énekesek konferenciája

Írtam egyszer élményeimről a távoli virginiai hívők között és több alkalommal be is számoltam róluk. Róluk szerzett legfrissebb információimat most is megosztom. Ez esetben az SCMC (Shenandoah Christian Music Camp) nagyszerű ének-zenei konferenciáról, amit öt év alatt 2019 júliusában tizedszer rendeztek meg. A konferencia egy teljes hétig tartott az Egyesült Államok déli területén élő anabaptista közösségek 18–25 éves zenekedvelő fiatalságának. A rendezők eszmei eleink – vagy, ahogy magukat nevezték – „a mai anabaptisták”, közelebbről a mennoniták kevésbé konzervatív ága. A viruló ifjúságon kívül néhány idősebb férfi vett még részt, és tekintélyes számú tizenéves gyermekek. Zeneileg művelt szakemberek tanították be a kórusokat. A színvonalról bárki meggyőződhetett. Végighallgattam a videófelvételeket és peregni kezdtek a könnyeim, valami különös folytán egyáltalán nem a bánatomban. Szóljon tehát inkább a

részletezés, már amennyire képes leszek a konferenciáról írásban beszámolni.

Többféle felekezet kórusa lépett föl vendégként. Egy alig húsz éves férfi vezette az összes kórust, egyéni felfogásban, és megnyerő kifejezésmódon. A cselekmények, felvonulások felejtették, hogy egy „hagyományosan” felekezeti kórustalálkozót látok, hallgatok. Egyetlen kórlista sem forgatott könyveket, frissen sokszorosított iratokat. A legtöbben olyan énekeket tűztek műsorra, amelyeket eddigi életükben számlálhatatlanul sokszor hallgathattak nemcsak ők, hanem az előző évszázadok alatt a szüleik, nagyszüleik, és ki tudná még hányadik ősük.

Az információ kitér arra is, hogy a Billy Graham Evangélizációs Társaság a rendelkezésükre álló sokmillió merítésből kiderítette, hogy a népszerűségi listán az első helyre Charlotte Elliott éneke került (1836-ban ismertették először). „A világ evangélistája” a legnagyobb tömegek előtt énekeltette önálló részként a nagy gonddal előkészített ébredési éneket. Előadták és ismerték a földkerekség valamennyi országában, Budapesten is 1989-ben, az akkori Népstadionban. Talán nem követek el túlzást, hogy ez esetben a költő nyelvén kezdem az ének első mondatát angolul: „Just As I Am...” Két magyar fordításban és egyszer Beharka Pál testvér hangszerelésével is éneklük nálunk, emlékeim szerint Stuart, Jakab egykori angol válogatott labdarúgó budapesti evangélizációi óta (a fordítók egyike Vargha Tamás volt). Ha lenne ilyen, hogy megtért magyarok emlékei, azt hiszem sor elejére kerülne ez az ének. Bemérítési szolgálataim fehér ruhás résztvevői közül legtöbben erre hivatkoztak: „Amint vagyok”... Fél Európát végig utazgatva a nyugati óceántól a keleti szélekig, valamennyi vendéglátó országban ismerik ezt az éneket, amelyben a méltatlanságát belátó bűnös, Jézus Krisztushoz közeledve a kegyelmében bízik. Az Isten bárányának vére által nyer jogcímet és bátorságot a közeledésre.

Emlékszem a bizonyágtevő ajkakra, a könnyező szemekre. Leveztem évtizedek múltán is ezekkel a hitvallókkal, életkoruktól, későbbi tartózkodási helyüktől, képezésüktől függetlenül. Éreztem, hogy tartozom nekik az utógondozásukkal.

A kórusok vokális szolgálata mellett sokkal ritkábban, de rendkívül választékosan összeállított műsor keretében a hangszeres zene sem maradt el. Elhangzottak klasszikus művek, és egyszerű dalok Charles és John Wesley korától az egyetemes evangéliumi énekek köréből. A kapcsolódó jelenetekkel valóságos evangélizációvá formálódott minden, noha senki nem mondott prózát, de a roppant ízlésesen tervezett, úgy mond’ „divatos” fejfedők alatt az énekesek boldogságtól sugárzó arca beszélt. A férfiak ruházata nekünk kissé szokatlan formában mutatta az egyáltalán nem monoton tradicionális, korrú, fekete-fehér anabaptista öltözetüket. Roppant ünnepélyesnek látta a szemlélő a ruházatot. Nem volt nyomasztóan elegáns, szinte egybe forrt a viselettel az énekesek által képviselt zenei választékkal, de nem a mai fantázia konstrukciói öltöztették a „föllépéshez” az előadókat, hanem a megőrzött hagyomány, amit ők ötszáz éve sajátjuknak tartanak.

Szinte vártam, hogy egyszer csak előlép dr. Hubmayer Baltazár a mártír, Menno Simon a bölcs holland pacifista, vagy Hutter Jakab az akkori idők kalapos mestere, a habán közösség alapítója, aki megtérése után három évvel égő máglyán halt meg a mai Dél-Tirolban. Előlépnek, hogy rögtön megszólítsák a hallgatóságot, és Jézus Krisztus követésére hívják őket. Erre ugyan hiába vártam, de jelen volt a Szentlélek Isten az énekesekben megszázaszorozva. Közvetítésükkel elhangzott a meghívás a csodálatosan nemes, patinás evangéliumi énekekben.

Sok mindenre képes lennék, hogy lássam közvetlen közletről ezt a kórust. Útra kelnék, hogy jelen lehessen közöttük.

Hajlandó lennék újra indulni a sok évtizedes, küzdelmes nyelvtanulásra. Támogatnék egy evangélicizációs társaságot, amely vállalja, hogy elindul a világ bármelyik sarkába, akár ide a mi hazánkba is, hogy megnyerjen egy lelket Isten országának, az üdvösségre. Különös volt ez a zenei élmény a csendes hívőktől, akik Virginia észak-keleti csücskében, az Appalach-hegység által lezárt medence indián nyelven nevezett folyójának (Shemandoah) kacskaringós völgyében zömmel mezőgazdasági munkát végzők. Egyáltalán nem egy „elzárkózó, bigott dogmákhoz ragaszkodó” emberek közössége, ahol „szinte megkövesedett a több száz éves múlt”. Viszont nyilvánvaló az egészséges ragaszkodásuk a saját közösségi életükhöz, hitbeli meggyőződésükhöz és kincset érő szellemi örökségükhöz.

Szebeni Olivér

József Attila: Isten

Láttam Uram, a hegyeidet
S olyan kicsike vagyok én.
Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló,
Hogy küszöbödre ülhessek, Uram.

Odatenném a szívemet,
De apró szívem hogy tetszene néked?
Roppant hegyeid dobogásában
Elvész ő gyöngé dadogása

S ágyam alatt hál meg a bánat:
Mért nem tudom hát sokkal szebben?
Mint a hegyek és mint a füvek
Szívükben szép zöld tüzek égnek.

Hogy az elfáradt bogarak mind
hazatalálnak, ha esteledik
S te nyitott tenyérrel, térdig csobogó
nyugalomban
Ott állsz az utjuk végén -

Meg nem zavarlak, én Uram,
Elnézel kis virágaink fölött.

Kreatív gyermeknap

Lezajlott az első kreatív gyereknap 20-22 gyerek, 8 felnőtt részvételével. Kicsit félve kezdtünk neki, de nagy meglepetések értek! A gyermeki fantázia határtalan. Azt tudtam, hogy a lányokra lehet számítani kreativitás terén, de hogy a fiúk is ilyen aktívak, azt nem sejtettem! Sok gyereknél látszik, hogy nem ismeretlen számára az alkotás lehetősége, de még vannak felfedezésre váró területek.

Az elkészült alkotások tárlat keretében megtekinthetők vasárnap a nagyteremben a pálmánál.

Köszönet a szülőknek, nagyszülőknek, akik lehetőséget teremtettek a gyerekek számára, hogy eljöhessenek!

Következő alkalom november 11.-én lesz, más téma, más technikák. Utána pedig már Karácsonyra készülünk. Várunk Mindenkit!

dr. Sipos Emese

Következő lapzárta: október 23.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vas. 10:00 és 17:00 (nyáron 18:00)

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK): vasárnap 9:00

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17:00

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.

Lelkipásztor: Katona Béla

Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta

Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Taligásné Rákosi Márta, Katona Bernát

email cím: pbgyujsag@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu